

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/58/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620200076
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5620200076.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobkyne: E. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. K., D., D. XXX/X, zastúpenej JUDr. Zuzanou Medveckou, advokátkou so sídlom Q. K., Z. XXX proti žalovaným 1/K. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. K. I. K., N. XXXX/XX, 2/ReQui, s.r.o. so sídlom Liptovský Mikuláš, Pod hájikom 102/3, IČO: 52 408 612, zastúpeným ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Liptovský Mikuláš, M. Pišúta 936/16, IČO: 36 861 251, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 10C/1/2020-168 zo dňa 16. 09. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v rade 1/ a 2/ **p r i z n á v a** vo vzťahu k žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol, žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobkyňi každému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 1 na pozemkoch nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., zapísaných na liste vlastníctva č. XXX. Podaná žaloba predstavuje žalobu podľa § 137 písm. c/ CSP. Z opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe, aj v replike ustálil, že žalobkyňa sa domáha určenia, že žalovaný 1/ je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch. Pokiaľ i v návrhu výroku súdneho rozhodnutia bolo uvedené, že vyhlásenie vkladateľa žalovanej 2/ zo dňa 07. 06. 2019 v spojení s dodatkom č. 1 zo dňa 06. 08. 2019 je neplatné, jednalo sa len o konkretizáciu právneho úkonu, na základe ktorého došlo ku prevodu vlastníckeho práva k predmetnému spoluvlastníckemu podielu zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/. Na základe námietky žalovaných žalobkyňa upresnila, že sa domáha určenia vlastníckeho práva a otázka neplatnosti vyhlásenia o nepeňažnom vklade má byť súdom vyriešená len ako otázka predbežná. Pri skúmaní naliehavosti právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení súd vychádzal zo skutočností, že žalobkyňa je jedným z podielových spoluvlastníkov predmetných pozemkov a bez požadovaného určenia jej právne postavenie je neisté v otázke ďalších podielových spoluvlastníkov, obzvlášť vzhľadom na veľkosť spoluvlastníckeho podielu žalovaného 2/. Navyše, podľa ustálenej judikatúry, ak sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá sa zapisuje do katastra nehnuteľností, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem. Súd mal preukázanú i pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaných v spore, ktorá bola žalovanými vo vzťahu k žalovanému 1/ namietaná. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný 1/ je pasívne vecne legitimovaný z dôvodu, že v jeho prospech má byť určené vlastnícke právo žalovaného 2/ ktorý je aktuálne zapísaný ako podielový spoluvlastník predmetných pozemkov v katastri nehnuteľností.

Žalobkyňa podanie žaloby odôvodnila porušením jej zákonného predkupného práva podielového spoluvlastníka v zmysle § 140 OZ pri vložení nepeňažného vkladu žalovaným 1/ do základného imania žalovaného 2/, dôsledkom čoho mala byť neplatnosť vyhlásenia o nepeňažnom vklade a v nadväznosti na to „obnovenie“ vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu na pozemkoch v prospech žalovaného 1/. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa a žalovaný 2/ sú aktuálne zapísaní ako podielovní spoluvlastníci pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území D. zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, že spoluvlastnícky podiel na uvedených pozemkoch žalovaný 2/ nadobudol ako nepeňažný vklad do základného imania od žalovaného 1/ a že žalovaný 1/ pred vložením spoluvlastníckeho podielu na pozemku ako nepeňažného vkladu do základného imania žalovaného 2/ neponúkol spoluvlastnícky podiel na odpredaj žalobkyni. Taktiež nebolo sporné, že žalobkyňa sa voči žalovaným dovolala relatívnej neplatnosti vyhlásenia o nepeňažnom vklade do základného imania žalovaného 2/. Zostalo sporné, či právny úkon, ktorým došlo ku vloženiu nepeňažného vkladu do základného imania žalovaného 2/, (vyhlásenie žalovaného 1/ zo dňa 07. 06. 2019 v spojení s dodatkom č. 1 zo dňa 06. 08. 2019) predstavuje úkon, pri ktorom vzniká podielovým spoluvlastníkom možnosť uplatniť si zákonné predkupné právo a skutočnosť, či v čase vykonania uvedeného úkonu boli žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vo vzťahu blízkych osôb v zmysle zákonného ustanovenia § 116 OZ. Zákonné ust. § 140 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k definícii blízkych osôb odkazuje na ust. § 116, resp. § 117 OZ. Zákonné ust. § 116 Občianskeho zákonníka určuje, že blízkymi osobami sú príbuzní v priamom rade súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú. V rozhodovacej činnosti súdov však bola opakovane pripustená možnosť existencie vzťahu blízkych osôb aj medzi fyzickými a právnickými osobami, a to použijúc analógiu zákona podľa § 853 ods. 1 OZ, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/235/2013, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 1836/2003, sp. zn. 22Cdo 1212/2012, sp. zn.21Cdo 2192/2001. Prihliadajúc k uvedeným právnym názorom, vyhodnotiac zistený skutkový stav mal súd preukázané, že medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ bol v čase vykonania nepeňažného vkladu do základného imania žalovaného 2/ vzťah blízkych osôb, nakoľko žalovaný 1/ bol v tom čase spoločníkom žalovaného 2/ a ujmu, ktorú by utrpel žalovaný 2/ by dôvodne pociťoval ako ujmu vlastnú. Pokiaľ i právna zástupkyňa žalobkyne namietala, že z výpovede žalovaného 1/ nevyplývalo, že by ujmu na strane žalovaného 2/ pociťoval ako ujmu vlastnú, z výsluchu žalovaného 1/, konateľa žalovaného 2/, ako aj z vykonaných listinných dôkazov mal súd preukázané, že ujmu, ktorú by utrpel žalovaný 2/, by žalovaný 1/ dôvodne pociťoval ako vlastnú. Žalovaný 1/ je jedným z troch spoločníkov žalovaného 2/ s veľkosťou obchodného podielu 59 %. Je teda väčšinovým vlastníkom obchodných podielov žalovaného 2/. Na základe uvedeného mu v zmysle zákonného ustanovenia § 123 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s čl. 5.9 spoločenskej zmluvy prislúcha aj 59 % podiel na zisku. V zmysle zákonného ustanovenia § 121 ods. 1 Obchodného zákonníka na základe rozhodnutia valného zhromaždenia mu môže vzniknúť povinnosť prispieť na úhradu strát spoločnosti peňažným plnením nad výšku vkladu, a to opätovne podľa výšky jeho vkladu. Žalovaný 1/ je preto nepochybne hmotne zainteresovaný na výsledku hospodárenia žalovaného 2/, čo sa môže priamo prejavovať v jeho majetkovej sfére v podobe nároku na vyplatenie podielu na zisku, ako aj v podobe vzniku povinnosti na úhradu straty. Pokiaľ i žalobkyňa namietala, že žalovaný 1/ sa aktívne svojou činnosťou nepodieľal na výkone podnikateľských aktivít žalovaného 2/, súd uzavrel, že žalovaný 1/ je spoločníkom žalovaného 2/, nie je štatutárnym orgánom, ani zamestnancom. V zmysle ust. § 122 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločníci vykonávajú svoje práva týkajúce sa riadenia spoločnosti a kontroly jej činnosti na valnom zhromaždení. Spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným neprislúcha zo zákona právo konať v mene obchodnej spoločnosti, ani právo na obchodné vedenie spoločnosti, ktoré prislúchajú konateľom. Žalovaný 1/ výlučne z titulu svojho spoločníctva v spoločnosti nie je oprávnený ani povinný vykonávať ďalšie činnosti v mene spoločnosti a pre spoločnosť. Pokiaľ i žalovaný 1/ tvrdil, že je skôr tichým spoločníkom žalovaného 2/, súd uvedené tvrdenie vyhodnotil ako tvrdenie učené s neznalosťou príslušnej právnickej terminológie a hmotnoprávných ustanovení Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by medzi spoločníkom žalovaného 2/ existovala dohoda, podľa ktorej by žalovaný 1/ nemal nárok na podiel na zisku podľa veľkosti svojho vkladu, resp. že by podľa veľkosti svojho podielu sa nemal podieľať na prípadných stratách spoločnosti. Uvedené nevyplývalo ani zo spoločenskej zmluvy a bolo výslovne potvrdené aj konateľom žalovaného 2/. Z hľadiska námietky časového sledu udalostí a skutočností, že žalovaný 1/ sa nestal spoločníkom žalovaného 2/ súčasne so vznikom žalovaného 2/ vykonaným dokazovaním bola potvrdená domnienka konateľa žalovaného 2/, že sa tak stalo z dôvodu neexistencie znaleckého posudku, ktorého vypracovanie bolo povinné v súvislosti s ocenením nepeňažného vkladu pred jeho vložením do základného imania. Znalecký posudok bol vypracovaný 30. 05. 2019, t. j. až po

vzniku žalovaného 2/. Žalovaný 1/ bol v čase vykonania vyhlásenia o nepeňažnom vklade spoločníkom žalovaného 2/. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou obsahu spisu mal súd preukázané, že na valnom zhromaždení žalovaného 2/ 07. 06. 2019 žalovaný 1/ najskôr prevzal záväzok za nepeňažný vklad a stal sa spoločníkom žalovaného 2/, keď pristúpil ku spoločenskej zmluve a až následne vykonal vyhlásenie o nepeňažnom vklade, a to už ako spoločník žalovaného 2/. Ak by totiž žalovaný 1/ nebol spoločníkom žalovaného 2/, nemohol by nepeňažný vklad do základného imania žalovaného 2/ vložiť. Súd rozhodol, že nevykoná ďalšie žalobkyňou navrhované dôkazy, nakoľko zistený skutkový stav bol dostačujúci pre rozhodnutie vo veci. Vykonávanie ďalších dôkazov by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Podrobne rozpisal, aké dôkazy žalobkyňa navrhovala a z akého dôvodu tieto nevykonal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP ako i úspech žalovaných 1/, 2/ v spore.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalobkyňa. Vytýkala, že rozsudok prvoinštančného súdu nie je spravodlivý a správny. Súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okrem uvedeného uviedla, že rozsudok nemá dostatočné odôvodnenie, čím sa jej odníma možnosť právne reagovať na rozhodnutie súdu, ktorý sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej skutkovými tvrdeniami aj prednášanou argumentáciou. Podrobne poukázala na časový sled jednotlivých udalostí s tým, že súd pri výsluchu žalovaného 1/ vychádzal zo subjektívnych pocitov a túto výpoveď nehodnotil v kontexte s ďalšími skutočnosťami majúcimi vplyv na rozhodnutie vo veci. Vyhodnotil výpoveď žalovaného 1/ bez toho, aby sa zaoberal účelom prevodu, pohnútkami, kto tento prevod inicioval. Zo strany žalovaných bolo tvrdené len to, že išlo o prevod na blízku osobu, avšak nebolo tvrdené, že prípadnú ujmu, ktorú by utrpel jeden z nich, by druhý dôvodne pociťoval ako svoju vlastnú a naopak. Z hľadiska vystupovania v právnych vzťahoch nemôže byť významný akýkoľvek vzťah k blízkej osobe. Podstatná nie je akákoľvek väzba, ale iba vzťah určitej kvality založený na pomere rodinnom alebo na obdobnom k pomeru rodinnému, a tak i vzťah fyzickej a právnickej osoby musí vykazovať určité vlastnosti, ktoré u žalovaných 1/ a 2/ nie sú. Ani poukaz žalovaného 1/, že s konateľom žalovaného 2/ sa dlhšiu dobu poznajú, ešte neznamená, že ide u nich o blízke osoby, avšak pre posúdenie otázky blízkych osôb v rámci vecí nie je ich vzťah dôležitý, ale dôležité je, že ide o vzťah blízkej osoby medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Súd sa vôbec nezaoberal časovým sledom jednotlivých udalostí, predchádzajúcou komunikáciou medzi ňou a žalovaným 1/ cestou jej syna a tiež vyjadrením manželky konateľa žalovaného 2/. Žalovaný 2/ bol do obchodného registra zapísaný 18. 05. 2019 a od tohto dňa spoločníkom bol len Ing. Roman Palaj a obchodná spoločnosť Recovery Advisory s.r.o. Spoločníkom v čase vzniku vôbec nebol žalovaný 1/, tento sa stal spoločníkom až následne.

O vzťahu blízkej osoby medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ tak nemožno vôbec hovoriť. Prehliadnuť nemožno, že jedným momentom žalovaný 1/ vložil spoluvlastnícky podiel do spoločnosti, čiže vykonal prevod a pristúpil do spoločnosti ako nový spoločník, avšak ani v tomto momente nebol medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ vzťah blízkej osoby. Už len z časového sledu týchto udalostí a vykonaných úkonov je zrejmé, že žalovaný 1/ nebol blízkou osobou žalovaného 2/ v čase, keď došlo k prevodu spoluvlastníckych podielov a nebolo tomu tak ani naopak, pričom striktné sa vyžaduje, aby tento vzťah bol vzájomný nie jednosmerný. Za potrebné považovala poukázať, že v tomto prípade išlo o viacosobovú spoločnosť, pričom na takéto prípady nie je známa ani judikatúra súdov SR v skutkovo rovnakých alebo obdobných veciach. Judikatúra, na ktorú súd prvej inštancie v rozsudku poukazuje, nie je na daný prípad aplikovateľná, pretože v prípadoch, ktoré súd uvádza išlo o jednoosobové spoločnosti, nie o viacosobové spoločnosti. Žalovaný 1/ sa vo svojej výpovedi niekoľkokrát vyjadril, že sa považuje za tichého spoločníka, čo potvrdzuje jej tvrdenie, že nemá žiadny blízky vzťah k žalovanému 2/ a celý prevod bol len snahou obísť ustanovenia o zákonom predkupnom práve. Samotný žalovaný 1/ pri svojom výsluchu uviedol, že nevie ako by sa mal podieľať na zisku. K prípadnej strate sa vyjadril, že ak sa nepodieľa na zisku, nepodieľa sa ani na strate. Z vyjadrenia a prejavu žalovaného 1/ skôr vyplýva, že ide o osobu vnútorne a osobne nezainteresovanú na chode spoločnosti bez bližšieho osobného záujmu. Už samotný postup žalovaného 2/ - obava zo sporu preukazuje dôvodnosť tvrdení žalobkyne, že celý prevod spoluvlastníckeho podielu bol smerovaný k tomu, aby pod „zástierkou dodržania zákona“ bol prevod právne nenapadnuteľný. Takýto spôsob riešenia vecí a prevodu spoluvlastníckeho podielu vykazuje znaky obchádzania zákona a navyše sa prieči dobrým mravom. Súd sa detailne zaoberal argumentáciou žalobkyne, hoci z výsluchu žalovaného 1/ mal preukázanú jeho neistotu pri vyjadrovaní sa neschopnosť odpovedať a reagovať na položené otázky. Za nie bez významu považovala, že

k vyžiadaniu vypracovania znaleckého posudku došlo už v čase, keď bol žalovaný 2/ zapísaný v obchodnom registri, čo vyvracia domnienku a tvrdenie konateľa žalovaného 2/, že v čase prevodu medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ existoval a bol vzťah blízkych osôb. Súd totiž neskúmal, kedy k podaniu žiadosti o vypracovanie znaleckého posudku došlo. Stalo sa tak v deň, keď prevzal výzvu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva aj žalovaný 1/ a ostatní spoluvlastníci, medzi ktorými bola aj svokra konateľa žalovaného 2/ a matka manželky konateľa žalovaného 2/. Pokiaľ išlo o ňou navrhnuté dôkazy, súd nesprávne uzavrel, že ich vykonanie je v rozpore so zásadou hospodárnosti. Podrobne rozpísala dôvody, pre ktoré má za to, že ňou navrhované dôkazy môžu zvrátiť súdom zistený skutkový stav a žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Za nesprávne považovala rozhodnutie prvoinštančného súdu o nároku na náhradu trov konania, ktoré nepovažuje za spravodlivé, nemá náležité odôvodnenie, pričom žalovanému 1/ a žalovanému 2/ vzhľadom na celkové okolnosti prípadu vyplývajúce zo spisu, ako aj z odvolania trovy neprislúchajú. Ďalej žiadala odvolací súd, aby vo svojom rozhodnutí uviedol prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 Civilného sporového poriadku, nakoľko posúdenie právnej otázky blízkej osoby vo viacosobovej spoločnosti a s tým spojené porušenie zákonného predkupného práva, ako aj okolnosti s tým súvisiace v danej veci, sú zásadného právneho významu a majú zásadný význam z hľadiska svojho všeobecného dopadu na právne pomery iných podobných sporov.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadali rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť. Vyslovili presvedčenie, že súd prvej inštancie dostatočným a ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolanie žalobkyne je postavené len na jej subjektívnych domnienkach, ktoré vyplývajú z frustrácie a neúspechu jej nedôvodnej žaloby. ňou podané odvolanie neobsahuje žiadne vecné a relevantné argumenty, ktoré by mali opodstatnenie. Žalobkyni neprináleží akýmkoľvek spôsobom hodnotiť spôsob, akým žalovaný 1/ naložil so svojím majetkom. Taktiež je úplne irelevantné jeho správanie ako správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie, či žalovaný 1/ mal aj iný majetok, prečo tento nevložit ako nepeňažný vklad do základného imania žalovaného 2/. Žalovaný 1/ dokonca svoju pohnútku, prečo vložil práve dotknutú nehnuteľnosť ako nepeňažný vklad do základného imania žalovaného 2/ riadne vysvetlil. Uviedol, že nehnuteľnosť neužíva a nemá k nej riadny prístup, t. j. logicky vložil to, čo priamo neužíval, ale mohol inak ekonomicky zhodnotiť a využiť. Rovnako žalovaný 1/ uviedol, že sám „nemôže ovplyvňovať chod firmy“, čo je pravda, nakoľko za obchodné vedenie spoločnosti zodpovedá konateľ spoločnosti. Žalovaný 1/ nie je konateľom žalovaného 2/, a teda ani nemôže rozhodovať o tom, ako sa s majetkom spoločnosti naloží. To, že činnosť a postup žalovaného 1/ nenapĺňa predstavy žalobkyne ešte neznamená, že medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ nie je vzťah blízkej osoby. I z výpovede žalovaného 1/ vyplynulo, že mu na fungovaní žalovaného 2/ záležalo a ujmu, ktorú by utrpel žalovaný 2/ by dôvodne pociťoval ako vlastnú. Žalovaný 1/ nikdy neplánoval svoj spoluvlastnícky podiel „predať“ tretej osobe. Chcel s ním naložiť inak a získať účasť v obchodnej spoločnosti. Žalovaní sa dôrazne ohradili voči tvrdeniam žalobkyne, že údajne išlo o účelový krok, lebo medzi ňou a p. Palajom (konateľom a spoločníkom žalovaného 2/ jeho manželkou) sú rozpory, a teda že údajne išlo z ich strany o konanie, ktorého cieľom bolo obísť predkupné právo žalobkyne a o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Ako uvádza žalovaný 1/ počas celého konania iba využil svoje právo slobodne podnikať a určite nedošlo k žiadnemu účelovému konaniu alebo konaniu v rozpore s dobrými mravmi alebo konaniu, ktoré obchádza zákon. Konateľ žalovaného 2/ potvrdil, že so žalovaným 1/ podnikáť budú a chcú. Potvrdil, že nebola uzatvorená žiadna dohoda, že by žalovanému 1/ nemal byť vyplatený žiaden zisk, ak by spoločnosť takýto zisk dosiahla. Za irelevantné označil tvrdenia žalobkyne o akomkoľvek „časovom slede“ udalostí tak ako to popisuje žalobkyňa v podanom odvolaní, nakoľko ide len o jej domnienky a konšpirácie, ktoré nemajú žiadny relevantný základ a žalobkyňa v tomto smere nepredložila žiaden relevantný dôkaz. Navyše, ňou navrhnuté dôkazy sú správne nevykonané, nakoľko tieto nemohli ovplyvniť výsledok tohto konania. Taktiež za irelevantné označil námietky žalobkyne, že žalovaný 2/ mohol vykonávať podnikateľskú aktivitu minimálne pol roka od 18. 05. 2019 do 04. 11. 2019, kedy sa údajne žalovaný 1/ dozvedel o dovolaní sa neplatnosti právneho úkonu žalobkyňou, nakoľko žalobkyňa nemá právo akýmkoľvek spôsobom hodnotiť podnikateľské aktivity žalovaných, ich časový harmonogram. Rozbor výpovede žalovaného 1/ je nekompletný, vytrhnutý z kontextu. Z „rozboru“ nie je zrejmé, čo sú vlastné slová žalobkyne, čo citácia presných slov žalovaného 1/. Upriamil pozornosť, že žalobkyňa je len minoritným spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, jej postup považujú za šikanózný výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorými sa snaží spôsobiť u žalovaného 2/ ako obchodnej spoločnosti chaos, nepríjemnosti a neprijateľné dôsledky, ktoré by mali negatívny nezvratný dopad na celý chod fungovania žalovaného 2/ ako obchodnej spoločnosti. Z výpovede žalovaného 1/

vyplývalo, že mu na fungovaní žalovaného 2/ záleží a ujmu, ktorú by utrpel žalovaný 2/ by dôvodne pociťoval ako vlastnú. Navyiac to bola žalobkyňa, ktorá mala uniesť bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu vo vzťahu ku svojej žalobe. Pokiaľ žiadala, aby odvolací súd vyslovil prípustnosť prípadného dovolania podľa § 421 CSP, žalovaní uviedli, že žalobkyňa si zrejme mylí ust. § 421 CSP s ust. § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný len do 30. 06. 2016, nakoľko v zmysle ust. § 421 CSP odvolací súd nemá právomoc rozhodnúť o prípustnosti dovolania, tak ako to žiada žalobkyňa. Žiadali preto, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných 1/, 2/ zotrvala na dôvodoch ňou podaného odvolania. Skutočnosť, že žalovaný 1/ nemôže ovplyvňovať chod firmy ako spoločník s najvyššou výškou vkladu svedčí o tom, že žalovaný 2/ a jeho konateľ nemajú ani prinajmenšom záujem na tom, aby žalovanému 1/ umožnili ovplyvniť chod spoločnosti. Prevod bol vykonaný účelovo z dôvodov, ktoré náležite uviedla v podanom odvolaní. V konaní nebola preukázaná kvalita a intenzita skutočných vzájomných vzťahov osôb v takej miere, že by ujma vzniknutá jednej z týchto osôb bola druhou z nich dôvodne pociťovaná ako jej vlastná ujma, pričom tento stav musí byť daný u oboch osôb navzájom. Rozporovala tvrdenie žalovaného 1/, že využil svoje právo slobodne podnikat' a určite nedošlo k žiadnemu účelovému konaniu z jeho strany, že nikdy neplánoval svoj spoluvlastnícky podiel predať tretej osobe, chcel s ním naložiť inak a získať účasť v obchodnej spoločnosti, ako klamstvo, preto sama navrhla dôkazy na preukázanie ňou tvrdených skutočností, ktoré súd odmietol vykonať. Za nie rozhodujúcu a významnú považovala skutočnosť, že je minoritná spoluvlastníčka, nakoľko zákon jej ako podielovému spoluvlastníkovi priznáva práva. Jedným z nich bolo aj podanie tejto žaloby, ktorú nemožno považovať za šikanózný výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ale naopak za uplatňovanie zákonom priznaných práv a domáhanie sa ochrany právom chránených záujmov. Ďalej zotrvala i na prípustnosti dovolania. Nesúhlasí s návrhom žalovaných 1/, 2/, aby odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, nakoľko v prípade takéhoto rozhodnutia odvolacieho súdu by došlo k ďalšiemu nesprávnemu a nespravodlivému rozhodnutiu a k porušeniu princípu spravodlivosti.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

7. Za procesne správny považoval i postup prvoinštančného súdu pokiaľ nevykonal žalobkyňou navrhované dôkazy. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 17 základných princípov v Civilnom sporovom poriadku, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

8. Ani žalobkyňou navrhované dôkazy by neboli spôsobilé zvrátiť dokazovaním zistený skutkový stav a spochybniť skutočnosti zistené z vykonaného dokazovania. Pokiaľ i v podanom odvolaní namietala časový sled udalostí ako sa odohrali, prípadne rozobrala podrobne výpoveď žalovaného 1/ o jeho vzťahu a postoji k žalovanému 2/, ani uvedené podľa odvolacieho súdu nie je relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. Z vykonaného dokazovania totiž nepochybne vyplývalo, že žalovaný 1/ sa rozhodol svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti špecifikovanej v žalobe žalobkyne vložiť ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti, stať sa jej spoločníkom a podieľať sa na vytvorení základného imania, na zisku a záväzkoch obchodnej spoločnosti. Ako protihodnotu za vklad svojho majetku do základného imania nadobudol účasť v spoločnosti žalovaného 2/ a získal obchodný podiel, v prenesenom význame sa tak stal jej „spolumajiteľom“.

9. Za podstatné v tejto súvislosti odvolací súd považoval, že ani súd nie je spôsobilý prehodnocovať rozhodnutie vlastníka ako naloží so svojím vlastníctvom, prípadne spoluvlastníckym podielom k určitému majetku a ani pohnútky, ktoré ho ku konkrétnemu spôsobu, akým s vlastným majetkom naložil, viedli.

Opačným prístupom by súd neprípustne zasiahol do zmluvnej voľnosti, prípadne do autonómnej vôle vlastníka pri nakladaní s vlastným majetkom. Vlastnícke právo je neobmedzené a obmedziť ho možno iba z v zákone uvedených dôvodov. V danom prípade nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ pri vložení nepeňažného vkladu do obchodnej spoločnosti konal v rozpore s vlastnou vôľou, že by nekonal slobodne a vážne, že by jeho prejav nebol dostatočne určitý a už v žiadnom prípade nemožno uzavrieť, že konal v rozpore s dobrými mravmi, resp. obchádzal zákon. Z vykonaného dokazovania totiž bolo preukázané a samotným žalovaným 1/ potvrdené, že konal na základe vlastného rozhodnutia a z vlastnej vôle, pričom uvedené nespochybňuje ani to, že sa riadne neoboznámil s právnou úpravou, ktorá sa k ním vykonanému úkonu a jeho dôsledkom viaže. Žalovaný 1/ vykonal určitý právny úkon, ktorým prejavil svoju vôľu a iba sám žalovaný 1/ by mohol spochybniť, či konal v súlade s vlastným presvedčením alebo nie. Ide o vnútorný psychický stav, ktorý môže hodnotiť iba sám aktér jednostranného právneho úkonu. Úvahy, že by zámerom žalovaného 1/ bolo obísť ustanovenia o predkupnom práve, zostali v rovine vykonštruovanej hypotézy. Sám totiž vo výpovedi vysvetlil pohnútky, ktoré ho k tomuto spôsobu riešenia vlastných majetkových záležitostí viedli. To, že neboli v súlade s predstavami žalobkyne, ešte neznamená, že konal tendenčne, iba v snahe obísť jej predkupné právo. ňou poukazovaný časový sled udalostí iba zachytáva, ako postupne nastali. Totiž ak žalovaný 1/ chcel svoj majetok vložiť do obchodnej spoločnosti žalovaného

2/ musel ho najskôr získať, že vložil práve podiel na spornej nehnuteľnosti objasnil tým, že k nej nemá prístup a z tohto pohľadu je pre neho nevyužiteľná, že nereagoval na požiadavku žalobkyne, bolo jeho slobodným rozhodnutím o spôsobe, akým so svojim majetkom naloží. Že by mu z jeho postupu vyplynuli nejaké neoprávnené výhody, že by bol niekým motivovaný predkupné právo žalobkyne zmariť, z dokazovania nevyplývalo.

10. Pokiaľ i žalobkyňa navrhovala vykonať dokazovanie oboznámením účtov žalovaného 1/ v peňažnom ústave, nekonkretizovala ani č. účtu, ani peňažný dom, v ktorom žalovaný 1/ mohol mať eventuálne účet zriadený. Pri neistom výsledku je vzhľadom na túto skutočnosť vykonanie tohto dôkazu neučelným a nehospodárnym. Uvedené platí i vo vzťahu k ďalším žalobkyňou navrhovaným dôkazom.

11. I keď sa môže javiť „podozrivým“ a môže vzbudzovať dôvodnú pochybnosť o legitimitě správania žalovaného 1/, to že po nadobudnutí sporného spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti tento vložil ako nepeňažný vklad do novovzniknutej obchodnej spoločnosti, pristúpil k spoločenskej zmluve a stal sa jej spoluvlastníkom z pohľadu obísť zákonné ustanovenia o predkupnom práve, avšak ani uvedené vzhľadom na správanie a postoj žalovaného 1/, ktorý nemenne zotrval na svojom rozhodnutí stať sa spoločníkom žalovaného 2/ odmietol akékoľvek domnienky a hypotézy o pohnútkach, ktoré ho k takémuto kroku viedli, považovať za obštrukciu s následkom relatívnej neplatnosti ním vykonaného hmotnoprávneho úkonu.

12. Prvoinštančný súd v podrobnostiach poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, z ktorej jednoznačne nepochybne vyplýva, že spoločník obchodnej spoločnosti je osobou blízkou tejto obchodnej spoločnosti, takto ustálený jednotný postoj k tejto otázke podložil i právnou úpravou od ktorej sa odvíja. Uvedené platí tak vo vzťahu k jednoosobovým ako i viacosobovým obchodným spoločnostiam. Dopady účasti v obchodnej spoločnosti z hľadiska postavenia spoločníka sú totiž v oboch prípadoch rovnaké. Ani odvolací súd nemá dôvod odkloniť sa od takto ustálenej rozhodovacej praxe.

13. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani námietky žalobkyne. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách prvoinštančného konania, nakoľko súd správne uplatnil tzv. zásadu úspechu. Strane, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal náhradu trov proti neúspešnej strane (§ 255 ods. 1 CSP).

14. Pokiaľ i žalobkyňa v podanom odvolaní navrhovala, aby odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku prvoinštančného súdu pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP nadväzuje na princíp uvedený v čl. 2 CSP, podľa ktorého každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s

ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

15. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania v súdnom prípade je daná za splnenia zákonných podmienok vymedzených v ust. § 421 ods. 1 CSP, a preto odvolací súd ani nemal zákonom danú možnosť proti svojmu rozhodnutiu dovolanie pripustiť.

16. V preskúmvanej veci úspešnými stranami sporu boli žalovaní 1/, 2/, vo väzbe na čo im odvolací súd vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)